

henhøre til Landets indre Anliggender. Det vil maaskee siges: Ja, vi have nu her i Landet disse forskjellige Slags Anliggender, særlige og fælles, og dem ville vi nu føre over paa Vestindien, men det er kun for at komme ud af det, at vi have opstillet dette Kændemærke; — ja, ganske vist, Lovgiveren kan jo opstille hvilken Inddeling han vil, ligesaagodt med Hensyn til det Fælles som med Hensyn til det Særlige, men han kan ikke angive noget egentligt Kændemærke mellem det Fælles og det Særlige uden det, at det Eine er at henregne til Det og det Andet til et Andet. Man vil f. Ex. erindre, med Hensyn til Toldvæsenet, at da sagde man ikke, at dette var et fælles Anliggende, men man gjorde først Toldlovgivningen i de forskjellige Landsdele eens, og det gjorde man, sagde man, for at kunne gøre det til et fælles Anliggende; altsaa seer man, at i selve Sagens Natur ligger ikke Begrebet af det Fælles, men kun, fordi man har anseet det for hensigtsmæssigt, har man gjort det til et fælles Anliggende. — Det andet Spørgsmaal er altsaa: Er denne Deling i Fælles og Særligt hensigtsmæssig? Det vil sees, at §§ 2 og 3 have en Forklaring over, hvad der er fælles Udgift og hvad der er særlig Indtægt; og der ere altsaa de særlige Indtægter og de fælles Udgifter givne; men er det nu en hensigtsmæssig Deling? Det troer jeg ikke, man kan paastaae, at det er; jeg troer, at man kun har tænkt: vi gjøre det kun for at komme ud af det. Men nu er det af den meget ærede Minister udhævet, at Delingen af Coloniernes Finantser i fælles og særlige er uhensigtsmæssig; — jeg er af samme Anskuelse, og, indtil der fremkommer Noget til Støtte for den Mening, at det er hensigtsmæssigt, at dele Coloniernes Finantser i fælles og særlige, troer jeg, at jeg kan blive ved den Udtaalelse, at det er en uhensigtsmæssig Fordeling; den er skadelig for Colonien, og den vil og kan meget let give Anledning til meget ubehagelige Competencepørgsmaal. Jeg troer, at man er kommen ind paa en aldeles urigtig Vej. Med Hensyn til Finantsvæsenet, hvilket er det, jeg navnlig holder mig til, — jeg skal ikke videre gaae ind paa Lovgivnings- eller Administrationsvæsenet, men kun, som sagt, holde mig til

Finantsvæsenet, fordi det er dert, at jeg seer det Uhensigtsmæssige i den hele Tilstand —; naar man med Hensyn til Finantsvæsenet siger: Ja, alle de Indtægter ere fælles, som ere fælles her hos os, saa vil man altsaa see, at Toldvæsenet, som jeg før nævnte, bliver en fælles Indtægt; men, naar nu Monarchiets Finantminister virkelig antager det for at være saa, at der bør gjøres et Tilskud fra Kongerigets Side, naar dette skal beholde Bestyrelsen deraf, og at dette skulde beløbe sig til 75,000 Rbd. til de fælles Indtægter eller til Monarchiets Statskasse, saa har han jo en ganske simpel Maade at sætte dette i værk paa, dersom han gaaer ind paa dette Lovforslag. Den Betragtning ligger jo meget nær, at, naar Toldvæsenet skal være en fælles Indtægt, saa bør det bestyres efter de samme Toldlove, og der skal man da lægge Mærke til, at dertil hører ogsaa Brændeviinsafgiften. Nu er det bekendt, at den største eller ialtsald en temmelig betydelig Deel af Coloniernes Frembringelser er Rom, og, naar dette Lovforslag gaaer igennem, er Rigsraadet fuldkommen berettiget til med Finantministeren at indføre en Afgift paa Brændeviinsproduction derovre, og der kan maaskee ansøres en heel Deel for, at det er gavnligt, naar man har et fælles Toldvæsen, at Toldsatserne ere eens, og Afgifterne altsaa ogsaa ere eens. Jeg ansøger dette blot for at antyde, hvilke Vanskeligheder man kan komme ind paa, og betragter man nu Ordningen af Finantsvæsenet hos os og oversfører det til Vestindien, saa troer jeg, at det vil vise sig, at man kommer til et aldeles urigtigt Resultat. Det er jo givet, at Fællesudgifterne ikke dækkes af Fællesindtægterne, og naar altsaa nu Ministeriet har den Anskuelse, at det er hensigtsmæssigt, at Fællesudgifterne dækkes ved en fælles Stat, saa vil denne Stat blive paalagt igennem Rigsraadet, men Kongeriget har jo Udveie med de Skatter, det har, til at dække sit Tilskud til Fællesudgifterne og sine egne Udgifter, og har desuden et betydeligt Overflud. Jeg vil saaledes antage, for at ophjse dette med et Exempel, at der paalægges en Stat, som indbringer en Million; det bliver altsaa 600,000 Rbd. for Kongerigets Bedkommende; naar Kongeriget har et saadant Over-